

8

SUỐT buổi chiều Thứ Bảy, tôi ở Belvedere, trên Warrenton, với Laura và ba tôi. Tôi lái một chiếc xe mướn hiệu Mustang theo những đoạn đường chật hẹp, ngoằn ngoẻ lên ngôi nhà trên đỉnh đồi. Tôi lái xe một cách cẩn thận, trong lòng hồi hộp vì chuyện đã xảy ra với chiếc Mustang thứ nhất mà nhân viên ở tiệm cho mướn xe đã giao cho tôi. Lúc đó chỉ có một nhân viên trong tiệm. Anh ta yêu cầu tôi lái xe ra khỏi chỗ đậu trong lúc anh ta dời chiếc ở phía trước. Tôi cho máy nổ và lái ra khỏi hơi sớm. Cây cản trước suýt đụng phải chiếc xe mà anh ta đang lái đi cho trống chỗ. Tôi liền bẻ quặt tay lái thật gấp để khỏi va chạm với chiếc xe kia. Và trong lúc tôi làm như thế, tay lái bỗng tuột ra khỏi cây trụ chuyển xuống bánh xe.

Có lẽ quý bạn đã từng trông thấy cảnh tượng này trong những phim khôi hài thời xưa, với một chiếc xe cảnh sát phóng hết tốc lực trên một con đường núi gồ ghề đứng. Có lẽ bạn lại còn cười vang trước cảnh đó. Riêng tôi, nhớ lại những đoạn đường gồ ghề quanh co mà tôi sắp sửa lái xe chạy qua trên Warrenton, tôi không cảm thấy đáng cười một chút nào.

Gã nhân viên liền tới bên xe tôi để xem chuyện gì đã xảy ra. Tôi đưa tay lái cho anh ta qua khung cửa sổ mở. Đôi mắt anh ta trợn tròn và muốn lòi hẳn ra ngoài, trong

CỬA ĐỊA NGỤC

89

lúc miệng anh ta lắp bắp :

— Trời ơi, chuyện gì kỳ cục thế này. Chiếc xe còn mới tinh mà.

Anh ta nhìn kỹ vào khoảng trống phía dưới trung tâm của tay lái và khẽ huýt một tiếng.

— Cây bù loong bị cắt gần đứt hẳn. Ông chỉ queo tay lái hơi mạnh một chút là đứt lìa ngay.

Lời nói của anh ta khiến cho tôi xao xuyến dữ dội. Răng-Vàng đã bảo tôi lần cảnh cáo sắp tới sẽ không phải bằng lời nói. Như vậy chắc chắn đây là một cảnh cáo đặc biệt dành cho tôi.

Quả thật là kỳ lạ khi mình gặp phải một cơn nguy bất thần mà đầu óc mình vẫn giữ được sáng suốt và tỉnh táo. Nhất định đây chỉ là một vụ cảnh cáo, chứ không phải một âm mưu để giết tôi. Nhưng tôi vẫn chưa có thể hiểu được, nếu bọn chúng không do dự giết Ted hoặc người nào đó trên giường của Ted, thì tại sao bọn chúng không hạ sát tôi một cách lạnh lùng. Tôi đâu có đáng giá bằng Ted. Tôi đâu có giữ một bí mật nào trong đầu.

Ý nghĩ này khiến tôi băn khoăn không biết có phải quả thật bọn chúng đã giết Ted. Nhưng đây chỉ là một thắc mắc nhỏ vì nó không chứng minh được điều gì cụ thể. Nếu bọn chúng đã tìm ra bộ phận còn thiếu của chiếc hộp điện màu đen, hoặc đã đào được những gì Ted giữ trong đầu, bọn chúng đâu còn cần tới Ted nữa.

Tối hôm ấy, tôi ngồi ở hàng ghế sau cùng trên chuyến phi cơ của hãng Hàng không Hoa Kỳ bay sang Nữ Ước. Người nữ chiêu đãi viên bỏ đôi giày gót nhọn của nàng dưới chiếc ghế bìa sát chỗ tôi ngồi nhưng nàng không hề

ngồi vào ghế. Sau khi phi cơ đã cất cánh, nàng đến dựa người vào tay ghế gần lối đi và trò chuyện với tôi. Đôi chân của nàng gác chéo lại khiến cho hai đầu gối có mang vớ ny-lông trở nên trắng mướt và hai bắp chân thon dài lấp lánh trong lúc nàng cử động chân trên làm rung nhẹ bàn chân đang mang chiếc dép gót bằng. Tôi nghĩ rằng đây chỉ là một thói quen đặc biệt của đàn bà, muốn tự tạo ra những nét quyến rũ, như bao nhiêu nữ chiêu đãi viên hàng không khác, nhưng nàng vẫn kéo hình ảnh của Monique de Ménard trở về trong tâm trí tôi. Tôi chợt cảm thấy trong lòng xao xuyến trước sức lôi cuốn của nàng, một sức lôi cuốn nhục dục khiến tôi phải ao ước nàng.

Ra đi là một điều mình khó quên được. Nỗi nhớ nhà thường canh cánh bên lòng, và thỉnh thoảng lại truyền qua máu làm cho tim mình nao nao. Tôi vẫn nhớ rõ những lần hồi Martha còn sống, chúng tôi ở bên nhau trong mấy ngày cuối tuần ngắn ngủi ở một thành phố xa lạ trước khi tôi tạm biệt nàng để đi một chuyến công tác khác, quang cảnh thành phố bỗng khoáng một vẻ đáng yêu chịu không nổi khiến cho tôi không thích xa rời một chút nào. Đêm hôm nay, Hoa-thịnh-đốn cũng thế, trong lúc tôi ngồi trên phi cơ bay về phương bắc nhìn xuống nóc điện Capitol sáng rực ánh đèn, trong lòng bị thu hút bởi đôi chân của cô gái ở chiếc ghế bên cạnh tôi. Tôi biết đó chỉ là ước ao hão huyền nhưng nỗi ước ao vẫn không kém mãnh liệt. Tôi cảm thấy mình đang bị mất mát thật nhiều, cái cảm giác mình vẫn thường có mỗi khi nhìn lần cuối những gì đáng yêu, trong lúc máy bay bắt đầu hạ cánh xuống phi trường La Guardia.

Tôi đón một chiếc tắc-xi đến Khách Sạn New Wes-

ton và ký tên vào sổ lúc chín giờ rưỡi.

Khi người bồi mở cửa phòng cho tôi, chuông điện thoại đang reo vang. Tôi nhấc máy lên trong lúc anh ta sắp đặt hành lý. Đó là cô nữ thư ký ở bàn tiếp tân.

Cô ta cho hay :

— Ông Dunbar, có ông Dillingham ở Hoa-thịnh-đốn muốn nói chuyện với ông. Ông ấy muốn ông hãy gọi lại ông ấy. Để tôi nhờ cô điện thoại viên liên lạc với ông ấy cho ông ?

— Vâng, cảm ơn cô.

Trong lúc chờ điện thoại của Dillingham, tôi cho người bồi một số tiền thưởng và đốt một điếu thuốc lá bằng một tay.

Một lát sau có tiếng Dillingham vang lên :

— A-lô, Dunbar ? Tôi xin lỗi quấy rầy ông quá sớm như thế này, nhưng tôi có một chút tin tức mà tôi nghĩ có lẽ ông muốn nghe. Tôi vừa nói chuyện với vị bác sĩ ở Mayflower.

— Vâng ?

— Ông ta cho biết người mà ông ta đã chữa bệnh trong phòng của hai anh em Ménard bị thương khá nặng ở mặt và đầu. Mặt sưng vù lên. Nhưng điều đáng lưu ý hơn hết là người đó trọc đầu.

— Trọc đầu ?

— Trọc lóc. Cạo sạch tóc, giống hệt Yul Brynner. Jacques de Ménard thì lại có một mái tóc đen rất dày.

— Ông nghĩ rằng chuyện đó đáng lưu tâm lắm hay sao ?

— Dunbar, ông đúng là một con người gan bướng.

Trong máu ông chắc có nước đá ?

— Cách đây mấy phút tôi có ý nghĩ đó là cognac.

— Thế thì có lẽ ông thích biết cái tin này, không khác gì châm thêm cognac vào máu ông, chúng tôi đã kiểm chứng lại tai nạn tắc-xi mà Monique de Ménard đã kể cho ông nghe. Kết quả là : không có một tai nạn nào.

Tôi bảo :

— Hay lắm. Nhưng tại sao cô ấy phải nói dối ?

— Tôi không biết. Nhưng nếu tôi là ông, chắc tôi sẽ cố tìm cách vào phòng của Ménard trên tàu để xem qua — phòng của người anh chứ không phải của cô em — và tìm hiểu người đàn ông trực đầu là ai.

— Có lẽ tôi không có thể làm được việc đó.

— Ông nhớ đánh điện cho tôi biết nếu trên tàu ông tìm thấy chuyện gì khác lạ.

— Có lẽ.

— Chúc ông thượng lộ bình an. Ông nên thận trọng và hãy mang tấm huy chương khi nào cần.

Tôi gác máy và ngồi lên giường nhìn sững bức tường trước mặt một hồi lâu cố suy nghĩ nhưng vô ích. Tôi không cảm thấy gì ngoài một nỗi trống rỗng khủng khiếp.